

Tőkés László beszéde a 26. Bálványosi Nyári Egyetem és Diáktáborban

2015. 07. 28.

Kegyelem néktek és békesség, Istentől!

Szeretettel köszöntöm a tábor zárónapjára érkezett kedves testvéreimet, a hallgatókat. Mindenek előtt elismerésemet fejezem ki az alapítók és a szervezők ügyszerető állhatatosságáért, hogy íme, a negyedszázados évfordulón sor kerülhet a 26. nyári szabadegyetemre és diáktáborra. Fájlalom a román oldal távolmaradását az utóbbi években – amely igazából ellenérdekeltnak mutatkozik „közös dolgaink rendezésében” és a magyar ügy tényleges megoldásában. Sajnálom ugyanakkor azok hiányát is, akik magyar voltak ellenére közvetve vagy közvetlenül kizárják magukat a magyar-magyar párbeszédből, és mintegy a magyar nemzetpolitika ellentáboraként szerveződnek vagy éppen szervezkednek ellenünkben. De föltétlen örömmel tölt el azoknak a jelenléte és részvétele, akik egy negyed század óta jóban-rosszban együtt vannak, és akik hozzájuk csatlakozva – most, a nyári egyetemek és rendezvények évadján – korunk kihívásai között, együttes erővel keresik/keressük a magyar jövő és kibontakozás, a Kárpát-medencei megbékélés és együttműködés európai útját.

Köztük is elsőként köszöntöm a Székely Autonóm Régió eme jeles turisztikai és szellemi központjában Orbán Viktor miniszterelnököt, aki Németh Zsolt államtitkárral és többi bajtársával együtt állam- és nemzetpolitikai rangra emelte bálványosi-tusnádfürdői táborunk színvonalát. És az ő társaságukban kiemelt módon köszöntöm külhoni magyar közösségeink vezető képviselőit, akik a szó bibliai és – egyben – valóságos értelmében tábort járnak velünk nemzeti érdekeink és egymásra utalt országaink demokratikus rendje és közös értékei érvényesítésében és védelmében. A bibliai táborjárás hadiállapotot feltételez. Sajnos erre is volt példa a Balkánon, és van példa Ukrajnában. Az I. világháború kitörésének századik, a trianoni békediktátum aláírásának 95. és a II. világháború befejezésének 70. évfordulóján okkal fogalmazott úgy Orbán Viktor a reformátusok budapesti zsinatán, hogy „veszedelmes, mindannyiunk erejét próbára tévő időket élünk”. Az „újkori népvándorlásnak”, sőt „valóságos invázióknak” is nevezett bevándorlás veszélyeiről – utóbb – azt is mondotta, hogy: „Ha egyszer elhibázzuk, örökre elhibáztuk. (...) egy multikulturális Európából nincs visszaút se a keresztyén Európához, se a nemzeti kultúrák világába.”

A tábori nyitórendezvényen Németh Zsolt viszont egy veszélyekkel és kihívásokkal teli, „teljesen új geopolitikai helyzetről” szólt. A rendszerváltozás 25. évfordulója alkalmából rendezett nagyváradi egyházi konferenciánkon pedig Robert Schuman Európára vonatkozó mondását parafrázálva annak a meggyőződésnek adott hangot, hogy: „Magyarország vagy keresztény lesz, vagy nem lesz” – s értjük mi ezt egész szétszakított és továbbszakadozó Kárpát-medencei nemzetünkre.

Kettőjük szavával egybehangozva, az ELTE Nyári Egyetemén Kövér László házelnök – egyebek mellett – arra mutatott rá, hogy: „a XX. századot mi, magyarok a Kárpát-medencében elveszítettük”; majd így folytatta: „kérdés, hogy a 21. században az európai közösségi térben nyertesek leszünk, vagy ismét veszteseknek bizonyulunk”. Hadd tegyem hozzá, hogy a jelen pillanatban – megítélésem szerint – vesztesre állunk, s a magyar kormány/a magyar haza, külhoni szövetségeseivel az oldalán, ebben a helyzetben, folyamatos ellenszélben és sodrás ellenében,

Trianon és a kommunizmus lehúzó örökségével a nyakukban/nyakunkban, már-már emberfeletti erőfeszítéseket tesz/teszünk arra, hogy sorsunkon végre fordítani tudjunk, és ne vesztesekként hagyjuk el a pályát, évezredes szállásterületeinket.

Minderről, jelenlegi helyzetünkről, eme „veszedelmes időkről”, a fenyegetett sorsú Kárpátaljáról, a migránsok áradatával szembesülő Vajdaságról és kis-Magyarországról, és az idegen bevándorlókkal szembetalálkozó külhoni magyar kivándorlókról, a szülőhazájuk elvesztése által létükben, megmaradásukban fenyegetett magyar közösségeinkről a választott népét féltőn szerető Istennek igéje, Izráel népéhez szóló intő szava juthat/jusson eszünkbe, az őrállókról. Az őrállók: a próféták, a papok, a királyok, mai olvasatban: a közszereplők, a választott vezetők, az állam- és kormányfők, a politikusok, a pártelnökök és önkormányzati elöljárók kötelességeiről beszélek. Ezékiel próféta, a könyve 33. részét idézem, az őrállók kötelességéről mondja: veszély, háború idején „a föld népe választ egy férfit maga közül, és őrállójává teszi” – olvassuk a 2. versben. Az őrálló az Úr szavára „megfújja a trombitát, és meginti a népet”. Vannak, akik hallgatnak rá. Vannak, akik nem hallgatnak rá. Kinek-kinek a saját felelőssége ez. De amennyiben az őrt álló „nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést”, a felelősség egyes-egyedül az őrállóé. „És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogyha szót hallasz számból, megintsed őket az én nevemben.”

Rólatok, rólunk, vezető emberekről van szó. Éppenséggel az egyházzal szólhatunk ebben a vetületben, az egyház szerepéről a közéletben, a társadalomban, a történelemben. Felvetve ezen a helyen is azt az alapvető kérdést, hogy politizáljon-e az egyház, vagy nem. Valóban, annak nincs helye, hogy pártpolitikát folytasson, de tennie kell azt, amit reá rótt az Isten. Kövesse, ha kell, Márton Áron és hív kortársainak példáját. Vagy amint Makkai Sándor fogalmazott: számára Erdély ügye nem politikai, hanem erkölcsi kérdés. Így, eme erkölcsi dimenzióban tegye kötelességét a társadalomban vagy éppen a politikában. A választott és az Isten által küldött őrállókról van szó. Vagyis a népakarat és az Isten által legitimált, hitelesített vezetőkről, politikusokról, az ő hivatásukról és felelősségükről. Népük és Istenük, megbízóik iránti hűségük, engedelmességük minősíti az igazi őrállókat. Még hogyha sokan idegenkednek is a szimbolikus politizálástól, és a politika „erkölcsi dimenziójáról” hallani sem akarnak, mégiscsak ez az „erkölccspolitikai” az az érték és mérték, mely nélkül az erkölcsi relativizmus vagy az immorális, vagy éppenséggel az amorális gátlástalanság, az alighogy megbukott istentelen kommunizmus, vagy a nyomába lépett zsákmányszerző posztkommunizmus és balliberalizmus módjára, az ország- és népvészítés, valamint a mérhetetlen korrupció mélységébe kormányozza a rábízottakat.

Miniszterelnök úr! Tisztelt karok és rendek! Kedves honfitársaim és polgártársaim! Székelyek! Magyarok!

A minap egy ominózus írás jelent meg a Népszabadságban volt első számú romániai érdekvédelmi vezetőnk tollából, melyben Orbán Viktort amiatt kárhoztatja, hogy „mi erdélyiek rossz érzéssel hallgatjuk, ha a magyar miniszterelnök nemzetállamról, vagy homogén társadalomról beszél”. Nem áttal a mi nevünkben, az erdélyiek nevében szólni, amikor mi erdélyiek – vele ellentétben – világosan látjuk, hogy: „Orbán Viktor a bevándorlás ügyében azért küzd, hogy Magyarország magyar maradjon, hogy gátat vessen idegen és asszimilálhatatlan, a magyar kultúrával szemben közömbös, a keresztény kultúrával szemben pedig kifejezetten ellenséges tömegek beözönlésének”.

Fordítva a szón, mi magyarok és erdélyiek, a valamennyiünk kétharmadát meghaladó többségnek nevében – talán – mondhatom: nemcsak a megélhetési bevándorlók európainak hazudott útját utasítjuk vissza, de – úgymond – az Európai Unió által kikövezett „görög útból” sem kérünk, hanem jobb szeretnénk a magunk útján, a „magyar úton” járni, melyet nagy áldozatok és – ha kell – nagy konfliktusok vállalása árán önök képviselnek, a miniszterelnök úr képvisel. De hadd tegyem hozzá, hogy az előbbieken előadott erkölcsi mérték alatt mi, erdélyiek a „román útból” sem kérünk, a szónak a rossz értelmében. Lehetőleg az erdélyi román testvéreinkkel együttesen saját utunkon, az erdélyiek útján kívánunk járni. Mint ahogyan a székelység is a saját „székely útját” kívánja követni. Ugyanez érvényes több más régióra, példának okáért Partiumra, mely szintén létrehozta saját autonómiatanácsát, és érvényes általában a romániai magyar közösségre.

Említésre méltó, hogy közel tizenöt évvel az úgynevezett Neptun-gate után, tavaly – bármely legitim felhatalmazás nélkül – a román hatalom képviselőivel egyes vezető tisztségviselőink, önhatalmúlag újabb „neptuni” tárgyalásokba bocsátkoztak a Brassó melletti Pojánán. A régi-új neptuni – amerikai – mediátorok egyike, Allen Kassof a megbeszélések rendjén ekképpen fogalmazott: „A szomszédos Magyarország mindig is bonyolító tényező lesz, de most különösképpen kellemetlen, mivel virulens nacionalizmusa hatással van a kétoldalú kapcsolatokra. Bizonyos szempontból a romániai magyaroknak meg kell birkózniuk a budapesti a budapesti nyomással, és azzal az elvárással, hogy felelős román állampolgárként számítanak rájuk”

Nesze neked magyar és területi székely autonómia! Nesze neked magyar „virulens nacionalizmus” versus „modellértékű román kisebbségvédelmi politika” – ahogyan Bogdan Aurescu külügyminiszter szokott dicsekedni vele. (Igen kíváncsi vagyok arra, hogy régi és új neptunos magyarjaink – akik ott voltak Pojánán – Kassof úr keresetlen szavai hallatán miképpen szólaltak fel, és hogyan tiltakoztak ezen megfogalmazás ellenében...)

Tisztelt hölgyeim és uraim! Kedves testvéreim!

A jelenlegi, gyökeresen megváltozott geopolitikai helyzetben – amint Németh Zsolt mondta – mi sem természetesebb annál, hogy messzemenően szolidaritást vállalunk a kelet és nyugat ütközőpontján álló Ukrajnával, és a keleti partnerséghez tartozó országokkal – közöttük is elsősorban a román Moldovával. Ennek részeképpen a Románia és Moldova egyesülésére irányuló politikai törekvésekben sem látok kivetnivalót, mint ahogyan az ukrajnai kisebbségek – a magyarok, a románok és a bolgárok – is megérdemlik országaik feltétel nélküli támogatását.

A magyar álláspont a transznisztriai helyzet rendezése vagy éppen Romániának a schengeni övezetbe való felvétele ügyében is egészen európai és konstruktív.

Mindezzel együtt és mindennek fejében viszont – amint Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes is szokott rá utalni – hasonló viszonyulást és bánásmódot várunk el mindazon szomszédos országoktól – köztük is Unióbéli stratégiai partnerünktől, Romániától –, melyek magyar nemzeti közösségei teljes joggal tartanak igényt a közösségi önrendelkezésre – anélkül, hogy ezáltal területi épségüket és a többségi nemzetek biztonsági érdekeit veszélyeztetnék.

Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács és a Kárpát-medencei Magyar Autonómia Tanácsa az integrált magyar nemzeti érdekek elve alapján az európai integráció szerves részének tekinti a magyar nemzeti integrációt, és Magyarország Alaptörvényének megfelelően megköszöni és továbbra is igényli, kéri az Anyaország autonómiatörekvéseink iránti támogatását. Kérjük Orbán Viktor miniszterelnöktől ezt, a továbbiakban is. Ezzel együtt azon fáradozunk, hogy európai szinten, valamint saját országainkban is áttörést jelentő, gyökeres változás következzen be a magyar kisebbségi önrendelkezés viszonylatában. Ezen dolgozunk, ezen fáradozunk, Isten segítségét kérem hozzá!

Tusnádfürdő, 2015. július 25.